

OCCITANIA

TOLOZA-BARCELONA

Revista Literaria & Sociala de las Terras de Lengua d' Oc

DIRECTORS : Prosper ESTIEU & Joseph ALADERN

SOMARI:

Prosper ESTIEU, Crebem «li boufigon».
 Francesch CURET, La nostra Creuada.
 Jozèp ROS, Gaifre.
 E. GUANYABÈNS, La Ratlla.
 Joseph ALADERN, Lo cant de la Valira.
 Prosper ESTIEU, La Glèiza en roinas.
 Xavier RIVIERA, Lo darrier cant del Segaire.
 Antonin PERBOSC, Darrier bordon.
 X., Congrès de la llengua catalana.
 Joan PAIS, ¿Qui cos' es Deu?
 Theodor LLORENTE, Salutació.
 Salvador GUINOT, Cunegildo.
 Xavier VIURA, *.
 P. V. Moviment catalanista.
 Arsène VERMENOUEZ, La vielle Barque.
 Edouard LAMOURÈRE, Languimiè.
 J. A., En Theodor Llorente.
 Jan DOC, Bolegadisa.

GRAVATS

Retrat d'En Theodor Llorente.

REDACCION & ADMINISTRACION

TOLOZA
 Carriera St. Pantaléon, 10

BARCELONA
 Sant Gil, 23, Imprempta

2 fr. 50 per An.

0 fr. 25 N.º

OCCITANIA

Revista Literaria e Sociala de las Terras de Lengua d'Oc

Annada 1.^a

Tolosa-Barcelona, Mai 1905

N.º 5

OCCITANS ILLUSTRÉS

En Theodor Llorente

Crebem « li boufigo ! »

Dins *Prouvènçol* del 7 de Mai, Devoluy escriu: « Leissant à l'ami Rounjat, « qu'òutro li douge o quinge len- » go estranjo que counèis es famihiè- » me tóuti li parla d'O per agué coun- » tourroula sus plaço ço que n'ou di- » son li miliè de libre qu'èu a metou- » dicamen despuia, leissant à l'especi- » alisto lou pres-fa de creba pièi, d'un » cop se se pòu, de mai d'un, se n'es » mestie, tóuti aqueli boufigo... »

Apren, en comensant, amic lector, que « aqueli boufigo » son los majors Prosper Estieu, autor de *Lou Terradou*, e Antonin Perbosc, autor de *Lo Got Occitan*. Adonc, vèici « l'ami Rounjat » l'espetacloz especialist que, pareis, es un Pic de la Mirandòla o la Torre de Babel tremuda en òme ! Lo vèici que ven creba d'un còp aquels dos « faus pouèto » ! Solament, li conselhi de faire atencion. En volent crebar los autres, podriá plan se crebar el-metiu...

Ufanoz com se veniá de descobrir una novèla America, crei nos ensenhar qu'en lenga d'Oc i a l'O larg e l'O estret, cita lo *Donatz proensals*, espeluga las rimas dels trobadors, braseja, bufa, crida... e s'engana ! Pretend qu'*aureola* rima pas am *farandoula* ! Acò's clar per d'especialistes mendres. Mas *aureolo* rima am *farandolo*. E, en parlar *natural* del Roergue, del Lauraguet, del Carsi, de l'Arièja, del Delfinez, del Lemozin, etc, aquel mòt sona : *farandolo*, *frandolo*, *frondolo* (cf. « Lou Tresor dòu Felibrege », T. I, p. 1097, c. 3.) Que vos diziam ? Vaquí la *boufigo* del espaventant specialist un pauc descoflada ! Encara un qu'a bezonh d'anar à l'escola mistralenca ! E totas sas autras próbas son d'aquela fòrsa.

Que, dins lo pasad, ajem fait qualqua error, dizem pas lo contrari. S'engana jamai lo qu'emplèga lo temps à se gratar las unglas. Retrempar dins sas blozas sorgas una lenga descasuda e orrejada es pas petit afaire, e lo grand saber d'un Ronjat podriá nos èstre precioz se, malgrat sas quinze lengas estranjas, preniá pas tròp sobent lo Pirèu per un òme... E, tennetz ! subre aquel mòt : *òme*, vos dira que Perbosc no sab sò que fa, quand lo fa rimar am « *que se nòme* ». Qu'aquel apasionad contrarolaire angue en Carsi, e nos afortigue que lo pòple d'aquí dis « que se noume » ! A pas encara pro contrarolat ! Sab pas encara aicesta cauza *primaria* en filologia occitana : que los *o* largs e los *o* estrets son pas en absoluta correspondencia dins tots nòstres terraires. Bessou escriu e dis : *se rescou, dono, torno, respon* ; en Carsi, dizon : *se rescoun, dono, tourno, respound* ; en Lauraguet, *se rescound, douno, tourno, respound*. Autre cas del *o* estret tremudad en *o* larg : en Lemozin, dizon : *pros*, com en Lauraguet, (ont tamen *Prousper* sona *Prosper* ;) en Provença, sòna *prous*. Que volètz que li faguem ? Lo grand t'n Jozèp Ros fa rimar *pros* am *gros* (cf. « Revue Félibréenne », Janvier-Juin 1896, *Archambaut de Coumborn* ;) e, acò fazen, se mòstra fidèl al engenh del parlar *natural* de son terraire, com Prosper Estieu es fidèl al siu, quand fa rimar *pròs* am *eròs*.

E ben ! ta « boufigo », grand Ronjat, ont n'es ? La tróbas pas pro crebada encara ? Espèra un pauc ! Ont as vist que l's de *Dius* es « inorganic » ? Estre lo fòrt dels fòrts e comparar lo cas de *dus* al cas de *riu*, es caze dins « uno espetaclouso i-

gnourenci, » com dis Devoluy. Oc, bon Baile, *dius fa diuzenc*, dins lo populari carcinòl, e tamben fa *diuzo*, qu'òc vòlques o qu'òc vòlques pas! E, subretot, no debrembes que l's es pas *sempre* « inorganic! » Arribem à ton cabalh de guerra. Clamas que lo *cola* de Perbosc (1) deu faira *còl*. I vezes que per lo trauc prim. Se vas à Malhana, Mistral te dira que *cole* (provensal), *colre* (roergat,) fa tamben *cola*, devers lo *Bordalez* (e dins una maja partida de l'Aquitana, dusqu'en Carci e en Albigez), e que, adonc, a cambiat de conjugazon, à tòrt, segur; *mas a cambiat*, subre las labras del pòple. (c. f. *Tresor d'ou Felibrige*, T. I, p. 577, c. 3.) Devoluy, el, te dira que lo pòple es lo grand mèstre e qu'el sol parla la lenga *naturala*. Sèm d'azes quand seguisèm lo pòple, sèm d'azes quand rectificam sa parladura tròp sobent deformada. Trai-te d'aquí com podras. Orozament que los mai azes de tots son pas los que Ronjat pensa! Tè! sabentas, degestis la sabentiza! Durbis lo *Dictionnaire patois-français du Tarn*, del abat Gary — que s'i coneisià en

parlar *natural*! Que vezes, à la paja 133? Aisò: « *Coula*, v. chômer, fêter, solenniser un jour en cessant de travailler: *Chômer une fête*. On a ordonné de chômer ce jour-là. » Es que *uei se coula* (*aujourd'hui on chôme*) pot pas rimar am « *faire la coula* » que vòl dire *découter*? S'en Provensa abètz *cole*, (de *colere*) abètz *pracò recoula* (recoler,) e un sabent que vos val, ò Ronjat! (H. Stappers) fa tamben venir aicest de *colere* cambiad en lo bas latin *recolare* « lequel est un métaplasme de *recolere* » (*Dictionnaire d'Etymologie française*.) Paura « boufigo »!

Vòs pas que *lour* rime am *abeurdour*. Vai dire acò al majoral Justin Bessou, e veiras com te respondra! El — qu'escriu foneticament — fa rimar *lours* am *milheurs* (*D'Al Brès à la Toumbo*, p. 187,) e dis encara: *grandour*, *pastour*, *esplandour*, *hounour*, *mounsenhour*, *doulour*, *plour*, *autar*, *flour*, etc., etc.

Arrestem-nos, e al còp que ven, tombaire mancad dels Occitans! En attendent, fai intrar aisò dins ta clòsca: — «li boufigo» qu'es mestier de crebar son pas d'aicesta man del Ròze: son de l'autra.

(1) *Lo Got Occitan*, p. 66.

Prosper Estien

La nostra Creuada

La civilització dels nostres temps ha conseguit fer ràpida la vida, accelerant les manifestacions y abreviant la intensitat de la acció. No s'endevina enlloch un ideal qu'ens encomani esperança; hem de caminar massa depressa pera poguer pensar en demà; se viu la vida del dia, se juljan les coses més pel detall o aspecte exterior que presentan que per l'esperit qu'informan. Passèm la vida lo més comodament possible sens preocuparnos del avenir. Ditem molt sovint, casi sempre: —Perquè pensar en ideals més o menys utòpics, més o menys irrealisables, si la civilització actual sembla la fi de les lluytes y revolucions qu'han trasbalçada la terra?

Ens queixèm de la vida per les dificultats del moment; si aquestas no ho fossin ens deixariam arrossegar mandrosament pel temps. Som egoistes, però no *Egoistes* de la nostra entesa, de la nostra voluntat qu'esclata potenta y lluita pera imposarse, sinó per lo miserable egoisme de la nostra feblesa y de la nostra cobardia.

Les idees d'un Socialisme igualitari, d'un altruisme enervant, ab favors de beneficencia pública, sembla qu'imperin. No vivim per la lluita y la vida's decandeix, fentnosla abhorrible. Hem volgut abraçar tot lo mon, no aixamplant fites, sinó aterrantles y barrejantles, perdent en intensitat lo que hem volgut guanyar en extensió.

Donchs bè: no'ns resignèm a una vida aburgesa y pacífica; sentim creixer nostres facultats al impuls d'alts ideals; altanerament, orgullosament, ab lo front ben alt, lo pas segur y la veu clara y ferma, ens alcèm demunt los homens y les coses, y agegantantnos pregonèm als quatre vents la Bona No-

va, lo desvetllament de la raça, l'acció de sa potencia, la voluntat en assolir lo sentit de la vida y l'enfondrament dels idols de fanch y barreres oposades al nostre avenç, lo de la raça mediterranea, per esclats de cultura ja momificats y l'empelt d'altres rasses inferiors a la nostra, la llatina.

Ens sentim ab tot lo poder del nostre esser y no podèm pararnos en les petites miseries dels sub-homes ni per llurs coses, perquè a la nostra altura, fins los campanars més alts, se'ns apareixen microscòpics, y ens estimèm més guaytar sens parpellejar lo Sol, simbol de claretat, força y energia vital.

De les patries dels enmetzínadors de la vida, de la vida exuberanta y esplèndida, miserables aspirants a *man-ná* etern y absolut, sens fatichs ni lluytes, dels prudents y *neutres*, no'n som ni'n volèm ser patriotes.

La nostra Patria és més qu'un nom geogràfic y més que conglomerats de sembrats y cases; la Patria que volèm, es el medi en que hi desenrotllem lo nostre esperit de la raça, en que hi manifestèm lo poder de la nostra voluntat.

Los Pireneus son nostra Patria! Lo Mar llatí banya sos peus. Una meteixa llengua sagella nostra raça, y llàrchs sigles d'història uneixen sos pobles. Si la malastruga o l'adveniment d'ideals que venceren als nostres, afluiran aquestos llaços y enfebliren l'ayre de familia; avuy, que'ns sentim forts, que'ns sentim bons, que creyèm que la nostra veritat qu'hem de dir al mon es la que s'imposarà, trenquem lligams, aterrem artificiosas fronteres, ens despullem d'hàbillaments postiços, y una fraternal abraçada uneix nostres des-

tins, y comencèm lo nostre camí, rient y cantant alegres com noys, forts com homes, mellor dit, com roures de nostres garrigues, que'ls glavis s'hi emboiteixan y'l llamp s'hi atura.

Germans, fills d'Oc! No sentiú dins vosaltres lo desitg d'obrar, la esponerosa embranzida de l'acció que ix de mare? Veyeu, germans. Venim a convidarvos, a superar nostra raça, a superar-nos nosaltres. Hem de desenterrar la nostra Pompeya; la de la terra y la que duyèm cada hù dins nosaltres meteixos, y oferirla al mon admirat ab tot l'esplendor de la seva grandesa. Quí s'hi oposarà? Sols poden defugir nostra veu de despertament los enemichs o'ls esclaus. Los adormits se deixondan, los febles fins s'enforteixan! y d'enemichs ni d'esclaus, no n'hi ha d'haver llevar ni rastre a la terra d'Oc.

Quí s'aconhortarà ab lo que ha vingut a esser y no sent nous desitjos en l'avenir!

Quí's resignarà a l'esclavitut y a la impotencia y no se sent ab prou forces per aventurar el destí!

Los accidents historichs no son fatals; cambian a cada nova civilisació y tornan; sols resta immutable l'ànima de la raça que se sent viure. Sigüèm nosaltres els advenidors de la nova civilisació!

Los Pireneus no ho han estat may un obstacle pera que la raça d'Oc siga una meteixa: son los grans cims simbol de nostres ideals. En los temps esplendorosos de nostra civilisació d'or, en los sigles XII, XIII y XIV, els trovadors, els sabis y els pensadors d'abduas vessants, hi trespavan, papallonejanti y'ls consideravan no com a frontera, sinó com a centre d'atracció, d'energia, com a cor de la raça.

Y la llengua, que va netejantse de totes impureses que la desfiguravan y enlletgeixen, vé a donar rahó de vida des-

prés de cinch segles. Es que la raça no es morta.

Encomanemnos d'aquella meravellosa civilisació tant floreixenta, hereva llegendària de la romana y grega.

Assadollemnos dels tresors que'ns ofereix la nostra terra, y'l llegat de nostres trovadors, de nostres poètes, pensadors, historièns y artistes; dels vestigis d'anteriors periodos de cultura pera la nostra.

Oblidèm pera no enrecordarnos més sinó per odiarles, de les civilisacions semitiques, adoradores de la mort, ofegadores de la vida y la bellesa. No'ns tanquèm en muralles xinesques; sols deuen cloures els sepulcres, pera que no empestén l'ayre.

Obrim nostras portas de cara a l'Univers, més que pera rebrer claró, pera irradiarhi'l foc vital creat per nosaltres.

Acostumemnos a guaytar de fit a fit la llum; avancèm sempre; may lo crit d'enrera fasse cedir nostra voluntat, ni la cobardia ens domine.

Si no podèm anar per camins planers avançarem per encantilats y drecceres difícils y costoses; si'l bon temps no'ns ajuda, caminarèm ab tempesta.

Heusaquí la nostra creuada! Tota ella vessa joventut, per tant som invencibles.

Creyèm, com en Joan Maragall «que els joves sempre tenen rahó porque son els mellors mestres de la vida».

Fills d'Oc, germans! Alcèm els auri-flames, simbol de nostre ideal; amunt la raça! Que sonin els clarins ab tochs de festa; l'aubada de la terra d'Oc s'apropa. Saludem la la resurrecció de la raça!

Francesch Curet

Catalunya

GAIFRE

Gaifre noun esta d'eime ; es quitamen trop riule .
 Oh bisest ! amb'aco , chal toutjourn que requiule ;
 Et Pepin — l'Aquitanha , aura , es soa benabel —
 Enten mas li laisser sieis peds , per soun toumbel .
 Que sembla apetizit , malgrat sa granda talha !
 Ailas ! ve de tentar qualcun'autra batalha ,
 Perduda aquela mais ! Et huei gate , nafrat ,
 Jai dins soun pabelhon , de sa court entourat .

Gaifre es trist ; ia de que ... Sous barous fan silenci ...

Loub interromp premier ; « Escoutatz so que pensi .
 « Duc , as tort de migrar , couma s'eras traït ;
 « T'avem mancat de fe ? T'avem desobeït ? ...
 « Un pauc de sanc de mens n'empacha gra de viure ...
 « A la rescoussa , Duc , e que Dieus nous deliure ! »
 — « Loub , dis Gaifre , merces ! Tu parlas coum'un pros ;
 « D'aco t'estime , » Pueis : « Amigs , ai lou cor gros ...
 « Ieu qu'ai tan guerreat coum'Artus de Bretanha ,
 « Ai Deus ! qu m'auria dich que de nostra Aquitanha
 « Seria lou darrier Duc , lou darrier ! lou darrier !
 « Moun paire , abaura mounge , azartet tout parier ...
 « Malurous ! anirai dins un'autra encountrada ,
 « Anirai tal coum'ilh , charchan ma retirada ! »
 Et l'uelh li regemis , beleu pel premier cop :
 Aital , omais sia dur , l'aigua cola d'un roc .

Soudes , lou pabelhou s'alanda e s'ellumena :
 « Qu sei vol esser ? — Ieu . Doune , coum'una femena ,
 « Gaifre , moun Gaifre , pura ? ... » Et Hunaut (aqu'ei ilh ,
 Qu'es tournat d'outra - mar per ajudar soun filh)
 Tira soun capussou , mens blanc que soun visatge ,
 Et d'un aire enspirat : « Gaifre , Gaifre , couratge !
 « Te figuras trop leu d'aber prou coumbatut ;
 « Veni per am tu vendre , ou per mourir am tu !
 « La fourtuna mairastra en coulera nous bressa ;
 « Bufo la , fai sens ela ! ... Ad un poble en destressa
 « La melhora defensa es de ren esperar ,
 « E de reguingar dur , e de se revirar !
 « Avertis me copsec toun boucinot d'armada ,
 « Avertis mais que mais nost'Aquitanha amada
 « Qu'Hunaut lour ancian duc , a quitat lou moustier
 « Per n'esser pus estranh , ni pu s tirar eoustier

« Del gran perilh oun son, ni de lour desfourtuna,
« Ilh toutjourn voulountous per la causa coumuna! »

Mentre que parla aissi, Gaifre li pren las mas,
E las sarra, e las bica: « Oh perque venetz mas ?
« Un quite journ pus leu, e mantenèn siam mestres !...
— « Zou serem, vius ou mortz !... Prejatz, vous autres, pestres!
« Vous, guerriers, al counselh !... e dema, taleu journ,
« Que lou crit : Libertat ! reveilhe lou Mietjourn ! »

E lou *graile* resplan, e lou *tabor* ressouna !
Desenpueis a Lemotge entrusqu'a Carcassouna,
De Grenoble a Bourdeu, tout trepida e fernis;
Genz de lounc, genz de prep, que mesma lengua unis,
Se rescontron counsens ... Salut, Gui de Marselha,
Vulfrin de Perfigus, que ta maire acounselha !
Tu, Guilhem de Peitieu, am toun jaseran d'or,
Doun un Franc, hoste ingrat, deshonsurèt la sor,
Injura venjadouira ! Emais tu. Mour-de-lebre
E Cor-de-lioun, Badric d'Ossun, faidit celebre !
Salut, brun Ramistan, sanc e noum sarrazis,
Del temps de Carl-Martel nascut en Lemouzis !
E tu, Pons de Caors, dich Bras-de-fer, qui machas
Lou chais a l'enemig d'un cop de pounh, si cachas !
E tu mais, Leocar, qui d'anueg a dema
Viras aisadamen, tabastan dins la ma
A Pepin, can triunfla, a Gaifre, can prouspera,
Sens te doutar d'Usercha, oun lou bourrell t'espera ! ...
Toutz, e d'autres qu'oblidge, acouron a l'apel,
Am chadun soun escouada, am chadun soun drapel.

Intre Eissandoun e Briva, es una vasta plana
Oun frojon al soulelh lou razim e l'aulana,
L'aulana, lou razim ... Passat - temps n'in venia ;
Despueis un parel d'ans a pena si lei n'ia,
A causa que Pepin a bailat per counsinha
De pessar lou fruchier, e de boular la vinha ...
Leira e Vezera, al mieg, debojon doussamen
Lours flotz mantenèn blues, rouges dins un moumen.

Countra l'ost de Pepin l'ost de Gaifre se lansa :
Senhour Deus ! de qual pan vai pesar ta balansa ? ...

Del Nort ou del Mietjourn quan es lou mais valen ?
Si lou Franc es genhous, lou Gascoun es malen.

Gaifre a chaval coumanda ... Ardit, Gaifre ! ... Per l'aire
Soun espaza d'acier luzis couma l'esclaire ...

Hunaut, ilh, seg lous rences, armat d'un Croucefis :
« Pensatz a la Patria, efans, aco sufis ! »

Pepin (l'om zou coumpren a sa pala figura)
Un cop era, a cregut sa desfacha segura ...

Aquitans, Aquitans, meritavatz lou pretz !
Mas es escrich, pareis, que jamais ganharetz ...

Un traïte (se noumava ... enquestiunatz l'istoria !)
Passan a l'enemig, li porta la victoria ...

E dounde couma chal, lou boun pople aquitan
Torna metre aquel joue, qui lou murtrira tan ...

Hunaut en Loumbardia s'en courreguet enquera ;
Ermita emais soudart, sounhava mas de guerra,
Tan que, despacientat, lou pople l'arouchet.
Gaifre de pan e d'autre enquera mais luchet ;
A la fi de las fis, lou pounhart, dins Tourena,
La trauchet laschamen. quela fiera peitrena ...
Oh Gaifre, dor en patz, dor en patz, oh vencent !
Ta patria un cop morta, avias prou temps viscut !

Llemost

* Jozèp Ros

La Ratlla

Pel mig d'una planura frescal y riallera
esmunt les èves aygües lo Segre rondinant;
tot fent l'antiga ruta traspassa la frontera,
una frontera borda, com les que 'ls homens fan!

Ni serres la senyalen ni enemistats l'expliquen,
encà y enlà són unes costums y tradicions:
tant sols dues banderes alguna volta indiquen
com se mülten patries per arreglar nacions.

A l'un cantó o a l'autre, dels meus ni un pas m'allunya,
ni llengua ni caràcter m'hi semblen forastès;
a l'un cantó y a l'autre soch dins de Catalunya,
la ratlla es en lo mapa, però en lo cor no hi es.

Barcelona

E. Guanyabéns

Lo Cant de la Valira

Himne Andorrà

Lletra d'En Joseph ALADERN. Musica del malhaurat Mestre En Jacint VERGES

A mon bon amich, lo metge de les Valls, En Joaquim de Riba y Camarlot

Quan la llum ja va apagantse
y'l camp apareix confós,
y d'estrelles va poblantse
lo cel transparent y hermós,
la Valira se deixonda
misteriosa murmurant,
y comença en la vall fonda,
a cantar un hermós cant:
Lo cant que'l Valira canta
es un cant de Llibertat,
noble y eternal complanta
que Natura li ha ensenyat.

«Reposa tranquila, oh terra andorrana,
que ton repos vetllen turons plens de gel
que arriben al cel.
Reposa tranquila, oh terra andorrana,
la Espanya y la França vetllan lo teu són,
una a cada espón.

»Quan l'alba es arribada
al mon dant alegria,
sos primers raigs envia
a tos turons nevats.

»A sa claror lluheixen
ses neus que may se fónen,
que altivas ne pregonen
tes sacres llibertats.

»De blanca cabellera
son testes coronades,
de tothom respectades
jamay s'abaterán.

»Son fars eterns que a Europa
ab altivesa noble
diuen que allí hi há un poble
petit, però molt gran.

»Més de mil anys, més de mil anys passaren,
més de mil anys,

que braus guerrers lluytant la conquistaren
dels africans.
Més de mil anys, que ab sanch la fecondaren
los andorrans.

»Es nostra patria
patria petita,
mes no hi té fita
la llibertat.

»Ni que la patria
petita sia
la tirania
may hi ha arrelat.

»En ella'l poble
viu noble y digne,
no li deix signe
l'esclavitut.

»Fins ses montanyes
y'ls pins que hi creixen
l'ayre coneixen
que 'ls don' salut

»Als pens Espanya
tens que gemega,
França renega
de mal-estar;

»Sols tu assentada
a sobre d'elles,
prop les estrelles
te pots gojar.»

Canta Valira, canta d'Andorra
los furs més sants;
té per fortuna forma de lira
t'aygua que corra;
canta Valira, superba lira,
canta Valira, mentres Andorra
fets esclaus mira
los seus germans.

Ordino, Octubre 1891.

Joseph Aladern

La Glèiza en roïnas

Veni d'intrar dins una glèiza abandonada
Demest bòsques regads de caminòls estrets .
Son esplendor d'antan a fugit sas parets
E l' Temps subrepotent la fa tene aclinada .

L'eterna solitud ara es sa destinada .
Tram la volta , lo cèl se mòstra per endrets ;
Se vei que los pilhers son lasés d'èstre drets ;
La rozasa del còr per l'èdra es adornada .

Plus de cants . Las romècs tenon lòc dels fidèls ,
E sosqui , m'apièjant còsta los capitèls ,
Que mon Ama es tamben una glèiza en roïnas .

L'erba de la Dotansa i fa sa grèlhazon ,
La flor d'Esper i a plus laisat que sas espinas ,
Los imnes de la Fe i an perdut tot reson .

*Lengadòc**Prosper Estieu**Lo darrier cant del Segaire*

I

Esperta-te , valent segaire !
Lo polh fa resontir sa vox .
L'albeta aluca l' cèl de ros ;
Un caud perfum comola l'aire .
Esperta-te , valent segaire !
Lo polh fa resontir sa vox .

La comba es lo camp de batalha
Enclazad per los auts pibòls .
Los espics , ara, son comòls ...
Arbora-te ! Pica ta dalha !
La comba es lo camp de batalha
Enclauzad per los auts pibòls .

La cigala a dit : « Sèga-sèga ! »
lo rosinhòl clama ton lauz ,
E tu , Segaire sens repaus ,
Dins lo campas , fai ta bolèga !
La cigala a dit : « Sèga sèga ! »
E l' rosinhòl clama ton lauz .

Grand servidor de la Patria ,
Fai-nos de pan ! es la meison !
Es dins lo pairal orizon
Qu'es la vertadièra allegria ,
Grand servidor de la Patria ,
Fai - nos de pan , es la meison !

Quand seras mòrt , de l'ostalada
Sus ton cabès auras los plors ;
Ton ama vers las esplendors
Prendra , gaujoza , sa volada .
Quand seras mòrt , de l'ostalada
Sus ton cabès auras los plors ...

II

Es mòrt lo tant valent Segaire ,
En agitant los auts pibòls ,
Quand los espics eran comòls ...
— L'an d'aprèp , com fazià lo Paire ,
Los Filhs segaban lo terraire
Qu'era enclauzad pels auts pibòls .

*Toloza**Xavier Riviera*

Darrier Bordon

Es atal que tombet Peire de Camarel,
Com arribaba à la darriera capvirada,
Sus son arada à plec curbida e talverada
Dont debia pas mirar s'expandir lo regrel.

La campana, lo ser, sonet clases per el,
Lo rendoman, colcat sus sa carreta ondrada
D'espics crozats, al claus qu'a pas terra laurada
Anguet dormir, menat al cros per son parel.

Los bious, sailats de blanc, decap al cementeri
Caminaban, los els trums del metiu misteri
Que s'i miralha quand rebondon los froments;

E, mentre que la Mort era aqui pasadisa,
Los camps fazian soscar als Reviscolaments
Qu'un jorn s'arboraran de la semenadisa.

Antonin Perbosc

Lengadoc

CONGRÈS DE LA LLENGUA CATALANA

Diumenge, a la nit, dia 14. lo benemèrit apostol de la llengua patria mossèn Antoni M.ª Alcover va aplegar al Cercle de Sant Lluch a moltes persones distingides en los estudis filològics y a entusiastes del moviment regenerador de la llengua catalana.

Mossèn Alcover, que acabava d'arribar de València, portà molt falaguera impressions de la cooperació que donaràn al Congrés alguns notables escriptors d'aquella regió y donà la encoratjadora nova de que la Diputació Provincial de Castelló de la Plana subvencionarà la obra patriòtica del Diccionari de la Llengua Catalana, accedint a la demanda de don Salvador Guinot, autor del notable llibre que ab lo nom de «Escenes castellonenses» acaba de sortir escrit en llengua Valenciana.

Com a preparació de les tasques del Congrés, l'eminent filòlech mossèn Grandia donarà a primers de Juny al local del Centre Excursionista una o dues conferencies sobre los estudis filològics catalans que's deuen tenir en compte perquè'l Diccionari resulte lo més complet possible.

Lo notable filòlech senyor Artega, a primers d'Octubre, donarà també una serie de conferencies sobre'l meteix tema.

Se nomenaren les comissions que han de realisar los treballs preparatoris del Congrés. Forman la comissió tècnica los reputats escriptors don

Antoni Rubió y Lluch, don Jaume Massó y Torrens y don Joan Pijoan; l'administrativa, don Joan Rubió, don Jaume Algarra y don Emili Valls, y l'econòmica, don Joan Alandí, don Benet de Pomés y don Carles de Fortuny.

Aquestes comissions fixarán los temes que haurán d'esser objete d'exposició y de discussió, així com també'ls dies del vinent Desembre o Janer que's reunirà'l Congrés, posantse d'acort ab los filòlechs alemanys, francesos, austriachs y italians, que hi ha casi la seguretat que assistiran al Congrés. Procuraran també, com es natural, l'adhesió y cooperació del major número possible de personalitats de terres de llengua catalana, que avuy ja son nombroses y entusiastes. Mossèn Alcover, molt satisfet del resultat de ses gestions y del entusiasme ab que's comença a treballar per la celebració del Congrés, ha retornat cap a Palma, essent despedit a bord del vapor per una bona colla d'amichs y companys.

Encara que Mossèn Alcover sembla que'ns tinga oblidats, per això nostra humil revista continuarà, sola o ab companyia, treballant ab l'ardor de sempre per la prosperitat de nostra llengua.

X

Barcelona

¿ Qui cos' es Deu ?

(Traducció de l'italià de Aleardo Aleardi).

En l'ora que pel bláu firmament
un resplendor se veu
de punts de plata, perla y or lluhent,
mir y deman: Dieu, llumeras bellas,
dieume ¿ qui cos'es Deu ?
« Orde » responen totas las estrellas.
Quant tots los camps, los monts y'ls valls floreixen
y'ls aucelletes contents
a la natura inetjant pareixen,
deman: ¿ Deu qu'es, o aucella y colors bells
de aquestos camps florents ?
« Bellesa » diun las flors y los aucells.
Quan dels ulls tous la nina, o bona mama,
lluheix adevant meu,
y a mi me diu que lo tou cor tant me ama,
jo de la nina tua al resplendor
deman: ¿ Qui cos'es Deu ?
La nina me respon: « Deu es amor ».

Alguer (Illa de Sardenya)

Joan Taid

La paraula «mama» es igual a «mare» y vé del italià «mamma», així dihem «babu» del italià «babbo»; y son are mes en us de «mare» y «pare», pero sol quan se parla directament. Ex. La mama mia. Ma se diurà: Ta mare, ton pare.

SALUTACIÓ

Als poetes de Catalunya, Mallorca y Provença

Fills de la noble terra que may del cors s'allunya!
 ¡Trovadors de Mallorca! ¡Cantors de Catalunya!
 Felibres de Provença! Companys, amichs, germans!
 València á vostre encontre tota joyosa avansa,
 en lo front la vergonya, y en los ulls la esperansa,
 y la cor en les mans.

Darrer infant de aquella casa pairal, que un dia
 ompli tota la terra de gloria y poesia
 ab ses famoses gestes y sos brillants amors,
 ma Patria en los flairosos vergers de les sultanes,
 dormia, d'esser fentli les palmes africanes
 y els tarongers en flors.

Dormia y ensonmiava. De la passada gloria
 images falaguères buscava en sa memoria.
 perdudes remembrances de Amor y Patria y Deu;
 y mentres les plorava borrades y desfetes,
 com cant que devallara del Paradís, poëtes,
 escoltà vostra veu.

Escoltà la veu vostra venint de llunyes terres,
 d'enllà les aygues blaves, d'enllà les aspres serres,
 clamant: «¡Oh llemosina rassa reyal salut!
 Lo vel esqueixa, oh Viuda; los ferros romp Captiva,
 Regina, torna al trono, desperta Morta-viva:
 lo teu jorn es vingut».

Y en aquelles contrades hon á la gaya ciencia
 dictaren lleys los llabis sonrisents de Clemencia,
 alegres responien als cants dels trovadors,
 Avinyó la papesa y Nimes la romana,
 y Marsella, la grega, y Beziers, que romana
 mullada encara en plors.

Y al ressó de eixes troves sentíense conmourres
 les montanyes poblades de centenaris roures,
 hon guarda Catalunya sos recorts y sa llar;
 y la plaja hon assenta son trono Barcelona
 y hon l'antiga Tarraco, banyant los peus en l'ona,
 mira els sigles passar.

Y al portar ses esparces la fresca marinada
 á les daurades illes, que'n l'aygua enjogassada
 esbart semblen de cisnes que fugen mar adins,
 s'esbategaven totes del goig que les omplia,
 com, quant lo nanger canta, boten plens de alegria
 los joganers delíns.

Llavors, com la donzella que espahorida guarda
 pndre vida el seu somni, y tem y s'acobarda,
 València, tremolosa sense saber per què,

deixant caure, poruga de ses mans amoroses
 les garlandes trenades de primerenques roses
 parlá, y aixís digué:

«Vostres cançons, poëtes no son pera mi noves:
 recorts de l'infantesa me porten eives troves,
 entre els boyrosos núbols de un sòn pesat y llarch.
 Es vostra amada llengua la llengua dels meus abis,
 la que engisá la terra quant brollava dels llabis
 del meu dols Ausias March.

«En est noble llenguatge mos reys, enaltres segles,
 donaren á son poble bons furs y sabies regles;
 en est noble llenguatge, pel Senyor benehit,
 senyalant á la terra la salvadora via,
 per la boca brusenta del meu Vicent un dia
 parlá'l Sant Esperit.

«Y vui qu'aquestallengua, oh Trovadors, oh Mestres,
 dels Pirineus als Alps, juntant les fortes destres,
 aixecáu com la santa senyera, ab nou amor,
 menyspreada en ma boca ja fa temps la contemple,
 y no tinch, per parlarla méslell, reglani eixemple,
 que ls batechs de mon cor.

«En ma florida plaja, mes valls y mes montanyes,
 en los ramats dels pobres pastors, en les cabanyes,
 en la vila hon la seda teix y tiny mon infant,
 rebordonit, be ho pensé, de son orige noble,
 lo vostre parlar sempre li serveix al meu poble
 per lo riure y lo plant.

«Si en sos dictats encara troven alguna espurna
 del foch sagrat que guarda l'antigor en son urna,
 vingáu á mi poëtes y com en altre temps,
 el pa y la sal partintne, juntant les mans amigues,
 parlem de nostres abis y les cançons antigues
 entonem tots ensemps».

Aixís digué ma Patria y ab la millor volensa
 venguts sou de Mallorca, Catalunya y Provença,
 responet generosos á son apel joyós;
 y ella tem y batega, com la novella esposa,
 quant, sens vel, en sa cambra de sa beltat ductosa,
 se veu davant l'espós.

¿Volden trovarla plena de gracia y poesia,
 per més que vergonyosa y humil y pobra sia?
 Mireula ab cor de mare y ab ulls de enamorat;
 puis obrint be los brassos, com á l'amant l'amada,
 vos oferix, ab tota son ánima inflamada,
 amor y germandat.

CUNEGILDO

(Fragment del llibre «Escenes Castelloneses»)

—No li die yo, sinyó Agnà que'l Corpus en ma casa no seria dié de goig? Pareix' mentira que no puguem passar dié de festa en pau y quietut! Y de tot ne té culpa eixe vi de les tavernes, que s'havie de tornar arsenit. Que poc sanderi va tindre el que va plantar el primer cep!

—Calla, dona! No dignes deslligos! Pos que un traguet de vi en les menjas sente poch bé al còs? El mal no está en el vi: está en els que no saben beure y s'emborratx-n.

—Yo no sé hont está el mal lo que puch dirli es que no passe dia de fe-ta sense plorar.

—Bé se coneix en els ulls, que'ls tens botinifats, que la sarracina de hui ha segut fons.

—Y no u havie de ser, si n'hi ha pa morirse y arraparse'l monyo y pegarse cabo a es a la parret!... La passaeta de cacanero que m'ha fe hui no té perdó de Déu No més de pensarho me s'empege la sanch al cap y me pose com un llucet.

—Chica, chica, no sigues aixina y prenho a bones fusas. Demprés de tot que? Alguna gnantaa?

—Més haguere valgut que m'hagu re-fartat a palo, que no vorem en la vergonya que m'ha fet passar eixe lladre. Si té l'ànima més negra qu'un tió!

—Pos que t'ha passat? Desfogat dona, com si yo fore ta mare!

—Ay! Si no sigueres per esta miuetat de consol y per l'amor de la famileta, temps fa qu'hovirrie... Vege si es poch grossa la de hui. Anit toquen les huit, y les nou, y les deu y tres quarts, y tal home sense vindre a sopar. Avant demprés de la fartaa d'este matí no tindrà fam. Donemli que menjar al còs, que u demana, gitem a la famileta y esperem lo. Toquen les onse, les dotse y la una, y ell sense parèixer. Cançaa de becar en la cafra y d'aguaitar a la porta y d'anar a la Bodega y a cà Pistola y no encontrarlo, vaig y me gite. Pos tinch quimera que encara no havia pegat els ulls ya estave ell pegant pataes a la porta. Me tire del lit encench el cressol, y en camisola y en les sabates en chancia baixa a obrirli. Me venien unes temptacions de dirlo a la fresca!... Més m'haguere valgut! Poro me cridave en tant dolça y tendra veu, en tanta salame-ria, que la veritat partí el cor, y li vaig obrir la porta. Y com ell no entrave y no parave de bu-car per l'acera, yo, tonta de mi, ixe en el cressol a vore si encontrave lo que havie perdut y ell en un bot se fique dins de casa y me tanque fóra. Més d'una hora vaig estar cridantlo, y ell, lo lladre!, sense obrir.

—Y no t'va obrir?

—Cah, dona! Si això es més goç que'l goç de Pandonga! Ni a bones ni a males, ni demanantli-u per l'amor de Déu y d-la nostres fills, no va haver mans de que m'obriria. Y cançaa y veent que no trafe trellat, en camisola y en més vergonya que el món, me'n vaig anar a cà la meua Dolorettes, a esperar a qu'a fere de dia y vestirme en roba de la meua germana.

—Chica quina passaeta més serrana!

—Pos esperes, que ara vorà ahont arribe este lladre. Dende les sis del matí yo no sé'ls viatges que tinch fets a casa, y sempre la porta pel nassos. Per fi, allà entre nou y deu torne, y ya estave Cunegildo a la porta del carrer. Y no més me veu es-comence a cridar: «Açò són hores de vindre? Ahon haurás passat la nit, goça, més que goça? Ací no tingues que posar els peus, peadanga!» M'ha posat com un drap m'ha dit les trescentes. Yo no sé lo que he plorat! Dende que sóch casaa no he tingut un dia pijor que este. Y els veías encara m'encenien més la sanch rient els destarifes de Cunegildo. Si no sigueres pels meus fillets de la meua ànima...

—Chica eixa feta es massa grossa: si no fore perquè me u dius tu, no u creurie.

—Pos cregueses-u, que és el pur Evangeli. Y, pa acabar d'apanyar el ball, demprés de posarme com un dau, escomence a abraçarme y besucarme y tirarme requiebros davant dels veías y voler que ballàre a un fandango. Y vege com estarie yo quan escomence'l ballotit y la canturel-la:

*El fandanguito de Calis
a la puerta lo tenéis,
emborrusat en una manta
y embrutats els sarauells.*

—Pos mira, Tereseta: dona gracies a Déu, que més val que li pegue per fer eixos deslligos, que no per repartir llenya. Entonees sabries lo que es pá de dolor! Y no plores, chiqueta, no plores que ningú s'engordix de plorar: tira a viure, que este món és aixina, y aixina l'ham de dirar. Y, demprés de tot no va patir més que nosatros el Nostre Sinyor, y era Déu?... Ous, ous el senyal del bol? Ara mateix eixirán les grupes. Anem a voreles, que huy no es dia de plorar, que es dia de goig:

*Tres dias hay en el año
que relluen más que'l sol:
Cueves Santo, Corpus Christi
y el día de l'Assenció.*

Quand la lampe oh s'endort chaque soir ma pensée...

(Victor Hugo)

Quan projecta demunt del meu llibre
la darrera sombra, ma llantia nocturna,
cau ma testa rendida d'insomni
demunt de mos braços,
mentres en los vidres l'aubada ja truca.

Cau ma testa rendida d'insomni
y entre nit y dia ma pensa fluctúa,
y entremitg dels ressons de ma cambra,
les visions amigues
desfán y teixeixen la dança joyosa
qu'al esperit guarda dels somnis d'angunia.

Barcelona

Xavier Viura

MOVIMENT CATALANISTA

LLIBRES.—*Arrán del Cingle*. Hem rebut aquesta important novela d'en J. Morató, hont s'estudia ab molt acert y ab gran galanura d'estil lo caràcter de la gent de montanya, venint a obrir nou camp a la prosa catalana ab quadros saturats de veritat y bellesa, envoltats pel gran march de la natura. Molt podriem dir respecte a aquesta obra, analisantla degudament, mes sols direm que son autor ha sabut fonamentarla admirablement en la vida real sença'l ropatge del artifici, y això es lo que més dignifica al home en ses empreses.

Claror de Posta.—Aquest drama de nostre amic Pompeu Crehuet, está basat en un dels actes més emocionants de la vida; es una tragedia esdevinguda a causa de la poca consciencia dels homes que ofeguen los sentiments de les ànimes humils que pateixen en soletat fins al dia que's deslliuren del jou de sa penosa existencia, mostrantse tal com són, a la claror de sa posta, extremitant les altres ànimes que no han pogut evitar son fatal destí.

Es una obra que emociona a tothom, perque tothom en més o en menys ha presenciada d'aquestes escenes fatídiques que feroixen terriblement lo cor, destruint la pau de la familia. Això es un triomf per nostre amic Crehuet.

La Huelga.—Monllech d'en Galo Salinas Rodríguez. Nostres germans de Galicia van desvet-

llantse de dia en dia. Ens ho prova novament aquest inspirat monllech del Director de la *Revista Gallega*, escrit p'ra defensar nobles ideals del obrer, tractant de la delicada qüestió de les vagues. Donem l'enhorabona a son autor, mes preguntem: perquè no l'ha escrita en sa llengua materna, com altres importants treballs seus que ja porta publicats?

NOVES.—*L'Aplech Catalanista* de Barcelona ha celebrat al *Ateneu Barcelonès* la vetllada que anunciàrem, en honor del gran poeta Mistral, llegintse treballs endreçats a dit acte, dels lletrats Massó y Torrents, Franquesa y Gomis, Joseph Aladern, Francesch Matheu, una carta d'adhesió de *Lo Rat-Perat* de Valencia y diferents fragments de ses obres, traduïts al català. Fou una festa important que honrà a la Associació que tant bé honra'ls homes distingits de la terra occitana.

— En la *Sala Parés* d'aquesta ciutat hi ha hagut aquets últims dies una important exposició de dibuix y escultura d'artistes rossellonesos, que ha despertat l'admiració de tothom que sabent apreciar les meravelles del art ha anat a visitarla.

Nostra més coral felicitació a n'aquets artistes rossellonesos que per primera vegada han portat les seves obres a Barcelona, mostrant que la nostra patria també es la seva.

P. V.

La vielle Barque

(Traduction de *La barca vella*, pièce catalane de Joseph Aladern)

Le pauvre vieux était descendu vers la plage,
Et là, les mains au dos, il regardait pensif,
les debris ensablés d'un miserable esquif
vaincu par les assauts de la mer et par l'âge:

—Barque—dit-il, ton sort est pareil à mon sort:
Pour arracher sa proie à la rauque tempête,
Jadis, voile claquante, ainsi qu'une mouette
Tu t'en allais, rasant la mer d'un large essor.

Tous les patrons pendant que tu fus jeune et brave
Étaient fiers d'empoigner ton solide timon:
Maintenant, dans le sable et dans le goémon,
Ils te laissent mourir et pourrir,—vielle épave!

Comme toi, barque, avant d'être un vétuste aïeul
Je luttai sur la mer de la vie:—Œil de flamme,
Muscles d'acier, j'étais celui qui l'on acclame,
Maintenant, comme toi, je m'éteins, triste et seul !...

Arsène Vermeuouse

Languimiè

Moun paire e moun rebond dromen sus la constièro ,
Regaïssous e moulhè per un mes m'an quitad ,
Mou oustal n'es pas mai qu'un buc echamounad
Ount soul , le fourçalou , b'ounzis de languimièro .

Jou , que dision gaudjous coumo un ninot d'aurièro ,
M'en bau , cer estadis e lo cap acatad ,
En soumian de countunh as morts qu'èi tant aimad
E dount èi recepiut l'abrassado d'ernièro ...

Mouri ! bese mourì ! Alertads nèit e joun ,
Assegurads jamai , tremolaires toutjoun ,
Allas ! es touto aquin la toco de la bido !

E pèi ? Se per pati m'abèts creat . moun Dio ,
O ! laissats-me la fe que . l' joun de l'Espelido ,
Juntarèi les aimads que nous an dit adiu !

Aula-Garona

Edouard Lamourière

Theodor Llorente

En Theodor Llorente, després del gran Ausias March, que es la gloria de la poesia catalana clàssica, es lo poeta més eminent que ha produhit la hermosa regió Valenciana. Com a designi providencial, la gloriosa llengua d'Oc en son renaixement, ha tingut un gran poeta en cada un dels dialectes que la constitueixen, qui la ha pujada en lo més alt cim de la inspiració per glorificarla. Catalunya, en Verdaguer; Provença, en Mistral; Lemosí, en Ros; Gasconya, en Jasmin; Llenguadec, en Forés; Mallorca, en Costa y Llobera, y Valencia a Llorente, que avuy honrem.

En Llorente, desgraciadament, es dels que no han sentit més que a mitges l'impuls de la resurrecció, dels que no més l'han cantada platonicament, restant contents de son estat d'esclavitut actual, com se desprén de la bella composició que avuy publiquem, que ell ens ha enviat subratllant intencionadament les tres ratlles que veurà'l lector, y que no poden satisfer als que aspirem a una completa resurrecció de la patria. Ells han resucitat sa llengua només que per plorar lo passat de la patria; nosaltres per cantar animant a les gents a la conquesta de l'Avenir, sença lo qual no té rabó de ser lo renaixement.

J. A.

BOLEGADISA

LOS MORTS DEL FELIBRIGE. — Ongan la Mòrt tusta mai que jamai a la pòrta del Consistòri de Santa-Estèla. Aprèp En Junior Sans, de Beziers, autor d'«Un Moulou de Telados», aprèp lo grand En Jozèp Ros, vèici que venon de partir per un monde mens aziroz qu'alcèst: En Gaston Jordanne, autor de l'*Histoire du Félibrige*, e En Antòs Tavan, lo poèta d'*Amour e Plour* e un dels VII de Font Segunha. Subre lo cròz de Jordanne parlet En Prosper Estieu, al nom del Consistòri e de l'Acadèmia dels Jòcs Florals; subre aquel de Tavan, Delvoluy e Alexis Mouzin.

NOVELUM. — Justin Besson, lo majoral del Roergue, va faire pareire un novèl libre: *Ramèls paisans*.

La *Festo Vièrginenco* que, l'an pasad, ajèt tant granda esplendor en Arles, se fara pas ongan.

Lo Consistòri del Felibrige deu s'acampar en Avinhon, lo 10 de Junh. La *Santo-Estèla* se tendra lo lendeman, en Arles.

Demandar abant lo 20 de Julhet a R. Laborda (8, avenguda Trelhard, Briva) los entresinhes subre los «Jeux de l'Eglantine».

Al concors dubert pel setmanari de Barcelona *La Esquella de la Torratxa*, à prepaus del trezenc centenari de la publicacion del *Don Quichota de la Mancha*, nostre amic e co director En Jozèp Aladern es lo sol qu'a ganhat la jòia, (cent pesetas e la publicacion de la novèla laurejada dins *La Esquella*). Nòstras melhoras felicitacions al amic Aladern per son triomfe.

L'*Escòla Audenca* de Carcasona, s'acampèt lo disapte 27 de Mai pasad, e elegiguèt a l'unanimitat, per son Capiscòl, lo majoral Prosper Estieu, de l'Acadèmia dels Jòcs Florals. Lo Bureu d'aquela *Escòla* fuguèt completat per A. Bayard e T. Blanc (jos-capiscòls) e per Isidor Lannes (secretari-clabaire). La *Revue Méridionale* (A. Rouquet Director) deven lo Buletin oficial dels felibres audencs qu'inaugurar al mez d'Octòbre que ven, lo buste del regretat majoral carcasonèz En Achille Mir.

REVISTAS E JORNALS — La *Terro d'Oc*, de Tolosa (Mai) declara que, francament, coneis pas encara «lo Secret», malgrat las longas explicacions de *Prouvençol*. Esperara long temps! — La *Esquella de la Torratxa* (Barcelona) publica una bèla nòva d'En Jozèp Aladern, tiolada «Visita de Don Quixot de la Manxa a la Barcelona actual» qu'a ganhat la primera jòia al concors dubert, lo mez pasad, per aquela agradiva Revista catalana. — Legir dins *La Provence* una bona notícia bibliografica subre En Jan Monné, Sencic de la Mantenencia de Provensa, per L. Duc; dins *Le Clocher Provençal*, «l'Année félibréenne», per Ed. Leffèvre; — dins *Lemouzi* (Abrilh) una longa tièra d'articles o tróbas subre lo grand En Jozèp Ros sionats: Jules Claretie, J. Nouaillac, R. Lavaud, E. Marbeau, Ed. Perrier, Ed. Delpeuch, Monteil, Santy, Carles-Brun, A. Praviel, Prosper Estieu, Fastenrath, L. de Nussac, A. Perbosc, Margarida Genès, Marpilhat, etc., etc. (Aquel N.º se vend 1 fr., 8, avenguda Trelhard, Briva.)

JAN DOC

DICCIONARI POPULAR DE LA LLENGUA CATALANA

REDACTAT Y ORDENAT

— PER —

JOSEPH ALADERN

Triplica al més complert dels *Diccionaris Catalans* publicats fins avuy y contindrà prop de mitg milió de paraules ilustrades ab llurs etimologies llatines, gregues, arábiques y hebrayques per lo sabí filòsch

MOSSÈN MARIAN GRANDIA

Un Quadern de 16 planes setmanal.

25 cèntims cada Quadern

Lo Got Occitan

Tròbas en lenga d'Oc

PER

ANTONIN PERBOSC

am un abant-prepaus de Prosper Estieu e de melodias de Paul Vidal e Paul Regin, am traduccion francesa dret-à-dret. 1 vol. in-8° de XII-308 pajas. Prex del exemplari: 4 francs. En venda als bureus d'*Occitania*

PER PAREISE ONGAN

Flors d'Occitania

Tròbas en lenga d'Oc

PER

PROSPER ESTIEU

Se soscriu, al prex de 4 fr. encò del Autor, à Raissac-subre-Lampy [Aude]
Se pagara qu'aprèp recepcion del obratge, que sera un bèl in-8 de 450 pajas am
traduccion francesa dret-à-dret. *I aura exemplaris que pels soscriptors.* Espe-
ram qu'aicèstis seran lèu pro nombrozes.